

ארמילריה כבדה

כשקולו של המנהיג היהודי שב להדהד ברחבי מצרים, המצרים לא הופתעו. הם כבר התרגלו, אם לא לתוכן - לפחות לתופעה. כשהבינו שפרעה לא מתכוון להיענות לדרישה ולשחרר את היהודים לחופשי, היה ברור שהאסון הבא אינו אלא שאלה של זמן. הם ציפו לו. פחדו ממנו, אבל ידעו שיגיע. והם אכן צדקו.

הקול מילא את האוויר, זורם מכל כיוון, חד וברור. כל אדם במצרים ידע, שבשעה זו עצמה עומד המנהיג מול המלך ומתרה בו שוב, מעביר נבואת זעם נוספת. ניסיון העבר לימד אותם להתייחס אל האזהרות הללו בכובד ראש. עד כה, אפילו לא אחת מהם התבדתה.

הם הקשיבו דרוכים, מנסים להבין מה טיבו של האסון שעומד לנחות על הארץ הזו, השסועה, המדממת, שלא לומר: המפרפת פרפורים של גסיסה.

הם עדיין לא סיימו ללקק את הפצעים, תרתי משמע, אחרי האסון האחרון. הם לא היו בטוחים שיש בהם את הכוח להתמודד עם אחד נוסף. אולם בה בעת הם לא היו מוכנים להיכנע... גאוותם - היתה חזקה מהפחד.

מלבד זאת, אף אחד לא באמת שאל לדעתם. הם היו כלי משחק בידו של פרעה, שהציב את האגו האישי שלו בראש סדר

העדיפויות. הרבה לפני סבלם של האזרחים המצרים, שעל שלומם היה מופקד.

הקול הדהד, חודר לכל מקום, לא מאפשר לברוח: "פרעה! אתה עדיין מתעקש! ובכן, הפעם, המכה תהיה קשה יותר... מחר יחל לרדת ברד במצרים, ברד כבד שלא נראה כמותו מעולם, לא רק במצרים - אלא בכל העולם כולו!".

"ברד? במצרים? אפילו גשם כמעט לא יורד כאן!" החליפו אנשים מבטים ברחובות, אך הקול המשיך:

"הפעם, פרעה, יש חדשות. המכה הזו, מכוונת כלפי הצמחייה. היא לא נועדה לפגוע במשהו אחר. ובכל זאת, כל מי ומה שיישאר מחוץ לבתים - יושמד! שים לב: אני מתווה דרך מילוט, לפחות חלקית: אני מודיע מראש, כי הברד לא יפגע כלל במי שיימצא במחסה של קבע! אנשים שיישארו בבתים, כלי רכב שיוכנסו לחניונים מקורים - כל אלו, יינצלו. ישרדו. אולם מי שלא יפעל על פי ההוראות - יושמד!".

המילים המשיכו להדהד: "שים לב, פרעה! אין לך דרך לעצור את הברד, אבל יש לך דרך להציל את עמך! תהיה חכם!".

הקול התפוגג לאיטו. עוד ניתן היה לחוש בשרידי, תווים שריחפו באוויר, בלתי נראים. אולם הרושם שהוא הותיר, היכה גלים שהתרחבו מרגע לרגע. אנשים הביטו זה בזה, מבולבלים. עד עכשיו, האסונות פשוט נחתו עליהם. אולם כעת, לפתע, ישנן הנחיות, אפשר להתגונן... המנהיג היהודי מצרף לאזהרה שלו הצעה, המלצה... איך בדיוק הם אמורים להתייחס לכך? מה ההיגיון?

המצרים מצאו את עצמם מבולבלים. מפולגים.

מצד אחד, היו אלה שהאמינו. הם ראו איך כל מכה ומכה, עד כה, פגעה בדיוק, ללא סטיות, ללא הגזמות - תמיד כפי שהמנהיג

היהודי הזהיר מראש. "אין כאן שום תחבולה!" הם טענו באוזני כל מי שהסכים להקשיב. "זה לא משנה אם זה הגיוני או לא. עד כה, בכל פעם שאמרו לנו שמהו יקרה - זה קרה. למה שהפעם הזו תהיה שונה?"

אבל מהצד השני, היו הספקנים. עליהם נמנו מרבית האנשים החזקים, בעלי המעמד הגבוה, אלו שתמיד נתפסו בעיני עצמם כחכמים ושולטים במצב. "תפסיקו להאמין לכל דבר! זו מלכודת!" הם הטיחו במאמינים.

"זה בדיוק מה שהיהודים רוצים: שכולנו נפחד, ניכנס לבתים ונעצור את חיינו! זו הדרך שלהם לשתק אותנו! אם תפעלו הפעם לפי ההוראות שלהם - בפעם הבאה כבר לא תוכלו לעצור... הם ישלטו בכם, בתודעה שלכם, ואתם תהפכו לבובות סמרטוטים על חוטי!" הסבירו הספקנים בנימה משכנעת.

ההתלבטות נמשכה, ועימה גבר המתח. שני מחנות מוגדרים התייצבו אלו מול אלו. הוויכוחים ברחובות כבר לא נשאו תמיד מילוליים בלבד. אנשים דחפו זה את זה, ידיים הונפו פה ושם. המשטרה, שכבר לא תפקדה כבעבר, ניסתה לפזר את ההתקהלויות - אך ללא הצלחה.

השמש נטתה לשקוע, והדי הוויכוחים שהתלקחו ברחובות במשך היום - הלכו ודעכו. אבל המתח לא שכך. ואז, כשהשמים כבר האדימו, דווחו כל כלי התקשורת: **פרעה יישא נאום!**

הנאום, הועבר בשידור חי בכל ערוץ שכיבד את עצמו. מיליוני מצרים האזינו לו בתקווה עמומה, מחפשים מעט וודאות בתוך ים הספקות. פרעה מצידו, הגיע אל הנאום הזה כשארשת של בטחון פרושה על פניו, גוו זקוף, וכל מראהו משדר סמכות ושלווה. הוא נעמד מול הפודיום ופתח בטון יציב:

"אני פונה אל כל תושבי מצרים: אל תאמינו להוראות שמפיצים גורמים בלתי מוסמכים! אתם כבר מכירים את התחבולות..."

המטרה הינה להחליש אותנו, לזרוע ספקות, ליצור פילוג... זה הכל! אל תניחו לאשליות לנהל אתכם! הממשלה פועלת בקדחתנות, באחריות, כדי לנטרל כל איום, וביחד - ננצח!".

זה היה נאום חזק, החלטי, מנוסח היטב. לרגע אחד, נדמה היה שהוא אכן משיב לציבור את הביטחון שאבד. אנשים מצאו את עצמם מהנהנים בראשם בשקט. מרבית האזרחים, כבר השתכנעו לגמרי. החלטתם היתה נחרצת: **הם לא ייכנעו! לא יורידו ראש!** הם הלכו לישון רגועים, תוך שמנוי וגמור עמם כי מחר בבוקר הם יקומו כרגיל וימשיכו בשגרת יומם כאילו לא קרה דבר.

אבל היו גם אחרים. מעטים, אך נחושים. אלו שלא הסכימו להיגרר אחרי סיסמאות. אלו שהביטו למציאות בעיניים, וכבר הבינו שהמנהיג היהודי אינו מאיים סתם. אם הוא אומר, הוא יודע על מה הוא מדבר.

הם, לא השתכנעו מהדמגוגיה. הנאום לא שינה את דעתם. הם העדיפו להיות פחדנים, מאשר לא להיות בכלל. את השעות שנותרו עד הבוקר, הם ניצלו להכנות אחרונות: הם החנו את המכונית - אם נמנו על המעטים שהיתה להם כזו - תחת המחסה הקרוב ביותר, אספו את כל המשפחה אל הבית, הכניסו גם את חיות המחמד, ונעלו את הדלת. עד שהמצב יתבהר.

"חכה... מחר, אתה תיראה כמו שוטה הכפר!" לעג עמר חמיד לשכנו בשעת לילה מאוחרת, בשעה שזה האחרון תמרן במרץ את המכונית החבוטה שקנה בכל כספי חסכונו מאחד היהודים, בניסיון להכניס אותה אל קומת העמודים בבנין המשותף.

עמר היה אדם רציונלי. לא סתם בחר בהנדסת תוכנה כמקצוע. מבחינתו, העולם התנהל על פי חוקים קבועים - נתונים, מספרים ועובדות. בדיוק בגלל זה, כשהתראה על מכת ברד, שרק מי שיהיה תחת מחסה יינצל ממנה - הוא פשוט גיחך. "פאניקה

מיותרת!" אמר לכל מי שהסכים לשמוע. "היהודים הצליחו להפחיד את כולם, אבל אותי? אותי הם לא יצליחו להפחיד!".

אבל השכן, לא השתכנע. "צוחק מי שצוחק אחרון!" השיב. "אם אתבדה, אראה אולי כשוטה הכפר. אבל אם אתה טועה - ייתכן שאתה לא תהיה כאן כדי להודות בכך!" סנט בעמר, שפלט בתגובה קול נשיפה ארוכה, מלגלת.

כשהשמש זרחה למחרת בבוקר, שום דבר במצרים לא השתנה. השמים נותרו בהירים, ולא היה כל זכר לסערה מתקרבת. חזאים התראיינו לערוצי התקשורת, והציגו מודלים מבוססים, שאף אחד מהם לא העלה אפשרות של סופת ברד בטווח הנראה לעין.

הספקנים, קיבלו חיזוק לעמדתם. הם החלו את היום הזה כמו כל יום אחר, שומרים על שגרה, יוצאים לרחובות, נטולי דאגה. לעומתם, המאמינים, הזכירו לעצמם שעד כה - כל הבטחות האימה התקיימו בדיוק מצמרר, ונשארו בבית.

ואז, לפתע, זה התחיל...

השמים היו בהירים. לא היה כל סימן מקדים. לא נשבו רוחות זעף, ולא נראו באופק עננים אפורים. אבל בשנייה אחת, הכל התהפך!

קול עצום קרע את השמים. זה לא היה רעם. זה היה משהו אחר, קול עמוק, צורם, צליל חד שבקע היישר מהשמים, מחלחל לעצמות, נוקש על החושים עד שלא נותר מקום למחשבה.

שניה אחת של הפוגה, ואז הקול נשמע שוב: באותה עוצמה, באותו דיוק מחריש אוזניים. האדמה רעדה.

ואז הגיעו הברקים.

אלו לא היו ברקי סערה, שמבליחים במרחקים. גם לא שובלי אור שחוצים את הרקיע לרגע ונעלמים. אלו היו לשונות אש עוצמתיות, שנורו מהשמים אל פני הקרקע, מתנפצות בעוצמה על-טבעית. המצרים הביטו בהם המומים, אחוזי אימה, ואז התחיל הדבר הנורא באמת...

הברד!

אלו לא היו פתיתי קרח. אלו היו אבני ענק, סלעי קרח עוצמתיים, גודלם כגודלו של מקרר ביתי, והם נחתו משמים בעוצמה, מתרסקים על הקרקע בחבטה מחרידה. מכוניות, הפכו לגרוטאות בשניות. אנשים, נפלו בזה אחר זה. ואז, נשמעו הצרחות... אלו לא היו צרחותיהם של הנפגעים, משום שהם לא הספיקו להוציא הגה; אלו היו צרחותיהם של מי שעמדו מסביב וראו את זה קורה.

אבל זה לא הסתכם בכך. לאחר שאבני הברד פגעו, משהו אחר בקע מתוכן:

להבות!

אנשים נעמדו פעורי פה, מרותקים למראה באימה משתקת. זה נראה בלתי אפשרי. קרח לא אמור לבעור! מים מכבים אש! זה הלא אחד מחוקי היקום הבסיסיים ביותר! אבל הנה, זה קרה, שוב ושוב. הברד התרסק, ומהריסותיו בקעו להבות של אש, שהתפשטו לכל עבר. וכך, מה שלא התרסק - נשרף!

בחוצות, לא נותר מאומה. כל נפש חיה שהיתה ברחוב, נמחצה בכינון ישיר על ידי סלע ברד, ולאחר רגע כבר לא נותר ממנה מאומה. מכוניות נפגעו ועלו באש בזו אחר זו, כמו ברווזים במטווח. עמודי חשמל קרסו, מנתקים את הזרם לרחובות שלמים.

דקלים נגדעו, גזעיהם חרקו תחת משקלם לפני שקרסו ארצה. עצי נוי נחתכו באבחה, והפכו לגיבוב של ענפים כרותים. שדות

שלמים נכחדו, כאילו מגל ענק עבר עליהם ולא הותיר סיכוי. אלו כמו אלו, עלו באש שהשלימה את החורבן, מכלה כל זכר לירוק שהתקיים שם עד לפני שעה קלה.

גל קור אדיר התפשט במצרים, שהפכה למקפיא עצום ממדים. רק לשונות האש שפרצו מדי פעם, כל אימת שפצצת קרח נוספת התרסקה על הקרקע - הפיצו סביבם חום לוהט. בבתים, הצטנפו אנשים זה לצד זה, מתכסים במעילים ובשמיכות, מנסים להתחמם, בהעדר אמצעי חימום אחרים.

המצרים ניסו למצוא היגיון, אבל לא היה שום דבר היגיוני במה שהתחולל מסביב. שום דבר טבעי.

ובכל זאת, דבר אחד היה מעודד: הבתים, נותרו על תילם. לא משום שהם היו חסינים בפני הברד... אילו נפגעו בפגיעה ישירה, שום דבר לא היה מונע מסלעי הקרח להפוך אותם לערמה של חורבות. אולם למרבה הפלא, הברד כלל לא פגע בהם!

הקולות האיומים, שהרעידו את הארץ - חדרו גם אל הבתים פנימה, מטילים אימה משתקת. את קול חבטת הקרח המתרסק, ניתן היה לשמוע גם מעבר לקירות אטומים. להבות האש, השתקפו מבעד לחלונות הסגורים. אבל סלעי הברד - שמרו על מרחק בטוח. הם ניתכו בעוצמה סביב הבתים, אך בהם עצמם - לא פגעו!

מישהו נצמד לחלון בקומה השלישית של אחד הבניינים. הוא הביט למטה וראה את הרחוב שלו, שכבר לא דמה לשום דבר שהוא הכיר. את העצים שנעלמו מהנוף ושרידיהם עלו כעת באש, את המכוניות שהפכו לגושי פלדה בוערים. אבל הבנין עצמו - עמד על תילו בלי פגע. כמו אי בודד בתוך ים של חורבן.

אלו שהאמינו, שנכנסו מראש אל הבתים - הביטו מבעד לחלונות באימה, עוקבים אחרי העולם המוכר שהולך ונעלם מול עיניהם. מתקשים להכיל את הצלתם המופלאה, מקווים שימשיכו להיות

מוגנים גם הלאה. גם אלו מבין הספקנים, שבמקרה מצאו את עצמם תחת מחסה כשכל זה התחיל - נתנו תודה למזלם הטוב, מנסים לשכוח את נימת הזלזול בה התייחסו להתראה אך לפני שעות ספורות.

אלו כמו אלו, התכנסו בבתים, רועדים מפחד, שותקים. כששקעה השמש, הם נותרו לרוב בעלטה, לאחר שרשת החשמל נותקה. משפחות שלמות ישבו צמודות, עוטפות את ילדיהן, מחליפות מבטים אילמים. הם לא דיברו, כי מה היה כבר לומר? הם חיכו חיכו שמשהו ישתנה. שמשהו יקרה. ובינתיים, בחוץ, לא היה מאומה מלבד הרס מוחלט.

אבל רבים מבין הספקנים, היו בחוץ כשהכל התחיל. אז, הם החלו לרוץ באימה, מחפשים מסתור. הם ניסו להגיע אל המחסה הקרוב, אבל בשבילם, זה כבר היה מאוחר מדי. הברד לא חיכה להם. הוא נחת עליהם, מוחץ, מכלה ושורף.

בדיוק כמו שהמנהיג היהודי אמר: מי שיישאר בבית - לא ייפגע, אבל מי שיהיה בחוץ - פשוט לא יהיה יותר!

בארמון, פרעה ישב בלשכתו מול ערמת מסמכים, מנסה לברוח מהמחשבות שהחזירו אותו שוב ושוב אל יום האתמול, אל השיחה הקשה שהתנהלה בינו ובין המנהיג היהודי. זה האחרון, איים במכה אדירה של ברד, ואילו הוא, המלך, זלזל. "ברד? נו, באמת... זו יכולה להיות אטרקציה! במצרים אף פעם לא יורד ברד!" הוא הרהר, והרשה לעצמו לגחך בשקט.

בסתר ליבו, הוא ידע. הוא הבין היטב, שבדיוק כפי שכל המכות שניחתו על הארץ הזו עד כה, היו בלתי נסבלות - כך גם האסון הבא לא יהיה קל יותר לעיכול. לא היה לו מושג איך, אבל הלב שלו אמר שזה עומד להיות נורא. נורא ואיום. ובכל זאת, הוא

התעלם. הוא המשיך לעטות על עצמו את אותה הבעה מזלזלת, עד שהמנהיג היהודי סיים את דבריו ועזב את הלשכה, מבלי לומר שלום.

מאז, הוא לא היה רגוע. מדי פעם הוא העיף מבט חטוף אל עבר החלון, מצפה לראות ענני סערה מתקשרים בשמים, אבל השמש חייכה לעברו בחיוך אכזרי צופן סוד. ידיו התעסקו אובססיבית במסמכים שמולו, עיניו רפרפו על פי השורות הצפופות שעסקו בניסיונות השיקום של מצרים, אבל המוח שלו היה במקום אחר. הוא היה אפוף בפחד.

פרעה פחד, אולם בה בעת לא היה לו מה לעשות עם הפחד הזה. הוא ידע שישנה רק דרך אחת למנוע את האסון הממשמש, והוא לא מסוגל היה אפילו לחשוב על הדרך הזו. כניעה, היתה הרבה מעבר לכפי שהוא היה יכול להעלות בדעתו.

ואז, החלו הקולות. עמוקים, אחידים, חודרים לכל מקום. הקירות לא הכהו את עוצמתם, וגם לא החלונות האטומים של הלשכה. המלך הרגיש איך האוויר רווי באימה טהורה, ואז, מבעד לחלון, הבחין בסלעי הברד ניתכים ארצה, בזה אחר זה. הוא ניגש אל החלון בפה פעור, צופה במחזה האימים: לא היתה אבן ברד אחת שפספסה, שנחתה סתם כך מבלי להותיר אחריה חורבן. כל אבן היתה מכוונת בדיוק מושלם, אל יעד מוגדר, שהושמד.

באותו הרגע, המאבטחים פרצו אל החדר. "אדוני, זה הרגע לרדת למקלט!" אמר ראש צוות האבטחה, ופרעה לא התנגד. הוא ידע שבמקלט המבוצר, בקומה מינוס 5, הוא יהיה הכי בטוח שניתן להעלות על הדעת. הוא רק קיווה, שהאיטום המוחלט של המבצר שלו - יצליח לחסום גם את הקולות הבלתי נסבלים.

המאבטחים הקיפו אותו בטבעת הדוקה, כאילו שיוכלו להגן עליו מפני מה שקורה מסביב. מבעד לדלת האחורית של הלשכה הם יצאו אל המסדרון הפנימי, ומשם אל המעלית. היא נפתחה

בחריקה עמומה, ופרעה נכנס אליה, עם שומרי הראש, שנצמדו אליו כמו צללים. הדלתות נסגרו, והמעלית החלה עושה את דרכה מטה.

קומה מינוס אחת. מינוס שתיים. מינוס שלוש. מינוס ארבע.

בקומה מינוס חמש, הדלתות נפתחו. המלך צעד פנימה, מיהר אל הלשכה הפרטית שלו, התרווח בכורסת העור המהודרת, התיר את כפתור הצווארון ונשם עמוק. כאן למטה, הרחק מהכאוס שמתחולל ברחובות, פרעה היה משוכנע שהוא יהיה בטוח. אבל אז, הוא גילה...

הוא גילה שהקומה הזו אטומה לחלוטין לעולם שבחוץ, מתוכננת כך שתוכל לעמוד בפני מתקפה כימית, ביולוגית וגרעינית, אבל את הקולות שהדהדו בכל מצרים - הטכנולוגיה המתקדמת אינה מצליחה לחסום!

הקולות רעמו כאן, ממש כמו בחוץ. לא עמומים, לא רחוקים. אפילו לא חלשים יותר. הם חצו את שכבות הבטון, פילחו את האוויר, חדרו דרך המערכות המתקדמות, התעקשו לרדוף אחריו גם כאן, בתחתית האדמה, במקום שאליו דבר לא היה אמור לחדור. הם הרעידו את הקירות, טלטלו את ליבו של פרעה, גורמים לו להחסיר פעימה בכל פעם מחדש.

בוים! בוים! בוים!

הקולות היו זהים, אחידים, מסונכרנים להחריד, ולא משנה כמה ניסה, הוא לא הצליח להתעלם מהם. זה לא היה רק רעש. היה בקולות הללו משהו עוצמתי יותר, שלא ניתן היה לברוח ממנו, לא בקומה מינוס חמש ולא בשום מקום אחר.

פרעה לא ידע כמה זמן הוא ישב כך, קפוא במקומו, מאזין לקולות שמכים כמו מהלומות פטיש על גולגולתו. והוא נאלץ להודות בינו לבין עצמו: **הוא פחד!**

באותו הבוקר, לפני שהכל התחיל, איברהים, קצין בכיר במשמר מצרים, יצא אל רכבו כמו בכל בוקר. היו לו סידורים להשלים, היה לו סדר יום מתוכנן בקפידה, והוא לרגע לא העלה בדעתו להפר אותו בגלל התראה בלתי הגיונית. איברהים, מעולם לא ידע פחד מהו. הוא היה עשוי ללא חת, וגם ביום הזה הוא היה בטוח בעצמו לגמרי.

"אלו סתם איומים!" איברהים רטן בינו לבין עצמו בעודו מתניע את רכבו. רגע לאחר מכן, הרכב גלש ברחובות מצרים, שמאז אסון הטכנולוגיה - נותרו ריקים למדי. אולם אז, לפתע פתאום, בלי שום אזהרה מוקדמת, השמים התפוצצו.

ב-ו-ם!!!

הרעש לא דמה לשום דבר שאיברהים הכיר. זה נדמה היה כאילו השמים עצמם זועקים בזעם. הרכב היטלטל, האדמה תחתיו רעדה. הוא כמעט איבד שליטה על ההגה. ברגע האחרון הצליח להחזיר את השליטה לעצמו, וניסה לעצור בצד הדרך ולהבין מה בדיוק קורה.

אבל לפני שהספיק לעשות משהו, נפל צל כבד על הרכב. איברהים הספיק בהרף עין להרים את מבטו, ולהבין שזה הסוף. סלע ברד אדיר ממדים, מבהיק בקרני השמש ובתוכו בוערת אש - שעט לעברו כמו קליע שנורה מלוע של תותח. רגע לאחר מכן, הסלע פגע בגג הרכב. הפח נקרע כאילו היה נייר, ואיברהים לא הספיק אפילו לצרוח לפני שנמחץ.

ואז, הגיעו הלהבות. הן אחזו בריפודי הבד, עיוותו את המתכת, וכשהגיעו למיכל הדלק - ההתפוצצות האדירה השתלבה היטב בקולות האימה שאפפו את הרחוב כולו. רגעים ספורים לאחר מכן, לא נותר מאומה. רק שלד מפויח, עדות אילמת לטרגדיה שהתחוללה כאן זה עתה.

למחזה האימים היו עדי ראייה רבים. אחד מהם, עומר, ישב באותה שעה בביתו באחד הבניינים הסמוכים, בקומה החמישית,

משקיף אל הרחוב מבעד לחלון. הוא לא יצא היום מהבית. הוא שמע את ההתראה, והוא לא היה טיפש.

נקודת המבט הזו, ממרומי הקומה החמישית - איפשרה לעומר להשקיף על כל הסביבה. הוא ראה איך סלעי הברק משמידים כל מה שנמצא ברחוב: אנשים, מכוניות, עמודי חשמל, הכל. אבל בה בעת הוא גם נוכח לדעת, כי הבתים - נמצאים מחוץ למשוואה: אפילו אבן אחת לא פגעה, לא רק בבנין שלו - אלא בכל בנין אחר בסביבה.

זה לא הפך את החוויה לקלה יותר. עומר שמע את הקולות שחתכו את האוויר, והפיצוצים הנוראיים הרעידו את קירות הבית. הוא ראה כיצד עצים נמחצים, כיצד מכוניות נמחקות, וזה היה מחזה של סוף העולם.

סביבו, התאספו ילדיו הקטנים, רועדים מפחד. הם אחזו בו חזק, אימה נשקפת מבעד לעיניהם. "אבא... זה יגמר, נכון?" הם שאלו בקול רועד, והוא חיבק אותם ולא ידע מה לענות. "כן... כן, זה יגמרו!" הוא אזר אומץ לומר לבסוף, מקווה שהוא אינו מוליך אותם שולל. הוא ציית להוראות של המנהיג היהודי, והוא קיווה שזה ייזקף לזכותו. שהוא יינצל.

שדה התעופה הבינלאומי של קהיר היה ריק מהרגיל, אפילו ביחס לתקופה האחרונה. מאז שהדהדה ברחבי מצרים ההתראה אודות מכת הברד הצפויה - תנועת הנוסעים הידלדלה משמעותית. חלק מהטיסות, בוטלו לחלוטין. אבל טיסה 407 של חברת 'תעופה גלובלית', היתה אמורה להמריא ללונדון כמתוכנן.

למען האמת, חברת התעופה דווקא שקלה לבטל את הטיסה, בפרט לאחר שחברות אחרות כבר הודיעו על ביטול של טיסות יוצאות ונכנסות. אבל הממשלה לחצה. לפרעה היה חשוב

להבהיר שמצרים ממשיכה להתנהל כרגיל, והוא הפעיל את כל כובד משקלו, באמצעות שר התחבורה, כדי לצמצם ככל שניתן את ביטולי הטיסות הבינלאומיות.

רשמית, מזג האוויר היה שקט. השמים היו בהירים, ללא משב רוח חריג. על פניו, לא היתה כל סיבה הגיונית לדחות את הטיסה, מלבד אותה התראה מהדהדת - שבהנהלת החברה לא ידעו עד כמה להתייחס אליה ברצינות. בסופו של דבר, הלחצים הכריעו את הכף.

מוחמד פארוק, איש עסקים מצליח מקהיר, הזמין מראש כרטיס לטיסה הזו. באותו הבוקר, הוא עמד בשער העלייה למטוס, מביט בטלפון שלו פעם נוספת. "אולי זה סימן?" הרהר בליבו, כששמע את אשתו מעברו השני של הקו, מפצירה בו שלא לטוס. אבל לפני שהחליט, נשמעה הכריזה: "נוסעי טיסה 407 של 'תעופה גלובאלית' ללונדון, נא לעלות למטוס. הטיסה תצא במועד כמתוכנן".

ההחלטה נפלה. מוחמד כיבה את הטלפון, ועבר את השער. רגעים לאחר מכן, כבר תפס את מקומו במטוס, במושב סי-23. לא הרחק ממנו, במושב בי-27, התיישב פארוק נג'אר, מנכ"ל חברת ייבוא גדולה מאלכסנדריה. הוא דפדף בעיתון היומי, ומלמל לעצמו: "פחדנים! אנשים לא מבינים שהלחץ שלהם משרת את המטרות של היהודים?".

שעה קלה לאחר מכן, כבר היה המטוס על המסלול, והקפטן, ג'ון מרשל, המתין לאישור ממגדל הפיקוח. "תעופה גלובלית" 407, אישור המראה ניתן, טפסו לגובה שיוט 37,000 רגל, שימרו על כיוון צפוני. בהצלחה!" נשמע לבסוף הקול במערכת הקשר, והמטוס החל להאיץ לקראת המראה. משצבר מהירות - נטש את הקרקע, ורגע לאחר מכן כבר היה מעל העננים. הנוסעים שקעו בספרים, בשיחות, או פשוט עצמו עיניים. הכל היה שגרת. שום דבר לא רמז למה שעתיד להתרחש.

אבל ממש אז, כשהבואינג הגיע לגובה השיוט, זה התחיל. קולות איומים קרעו את השמים, נוראים באחידותם. המטוס רעד. זה לא הרגיש כמו כיס אויר... זה היה משהו אחר, הרבה יותר מפחיד. "מה זה צריך להיות?" שאל פארוק בקול והציץ מהחלון. משהו בתוכו התכווץ.

האורות בתא הטייס ריצדו. "רוחות גובה!?" ניסה הקצין הראשון, אדם ברוקס, לשער מה קורה, אבל עוד לפני שסיים את המשפט, נשמע צליל נורא: צליל חבטה עוצמתית שפגעה בגוף המטוס. ואחריה, עוד אחת. ואז, נוספות.

"תראו את זה!" מישהו צרח בתא הנוסעים. מוחמד הסתובב בבהלה לחלון, ולבו פעם בפראות. מחוץ לזכוכית, ממש מול עיניו, הוא ראה סלע קרח ענקי מתרסק על הכנף השמאלית. הוא הספיק לראות איך המתכת מתעוותת, מתעקמת תחת עוצמת הפגיעה. ואז, לפני שהצליח להוציא הגה, הלהבות פרצו.

אש כתומה-אדומה אחזה תחילה בקצה הכנף, שם הקרע העמוק חשף צינורות דלק שהתפוצצו ברצף קטלני. אבל אז, כשהלהבות התפשטו אל המנוע הסילוני, הן הפכו לכחולות-לבנות - דלק הסילון שהתלקח סיפק בעירה בטמפרטורה גבוהה במיוחד, והאש הזוהרת הבהיקה בגוונים בהירים. בתוך שניות, החלק השמאלי של המטוס היה לכדור אש.

"המנועים נפגעו!" צעק אדם ברוקס בתא הטייס. "מנוע 2 בירידה חדה בכוח!". "הידראוליקה - בקריסה! אנחנו מאבדים שליטה!". הקפטן, ג'ון מרשל, לחץ על מתג הקשר: "מגדל פיקוח קהיר, כאן תעופה גלובלית 407, מצב חירום! אנחנו דורשים נחיתת חירום מיידית!". לא נשמעה כל תשובה.

ההמולה בתא הנוסעים גברה. אנשים צרחו, אחרים נצמדו למושבם. ואז, זה קרה. סלע ברד נוסף פגע בגוף המטוס, המתכת נקרעה, חור נפער בסמוך לכנף הימנית, והרוח מילאה את פנים המטוס - משסעת כל מי שלא היה חגור היטב.

”אנחנו מאבדים גובה!” נשמעה הצעקה מתא הטייס. המטוס נטה קדימה. אנשים נאחזו בידיות המושבים, כשזווית הירידה הפכה חדה יותר. פארוק, שכבר לא החזיק את העיתון, לחש לעצמו, בקול רועד, כאילו מנסה לשכנע מישהו: ”זה לא באמת קורה... זה לא באמת קורה“...

אבל זה קרה. האדמה התקרבה במהירות. רעש מתכתי, הדי פיצוצים שהחרישו אוזניים. הלהבות התפשטו, אוחזות גם בצדו הימני של המטוס. גוש ברד נוסף פגע באחד המנועים, ופיצוץ אדיר הדף את כל חלקו האחורי של הבואינג.

שניות לאחר מכן, הכל נגמר. טיסה 407 של 'תעופה גלובלית', התרסקה במדבר, עשרות קילומטרים דרומית לקהיר. מגדל הפיקוח קרא שוב ושוב למטוס, אך על הצג - הופיע רק שקט סטטי. לא היו ניצולים.

מטוסים נוספים, כבר לא המריאו.

באותו הבוקר, עמר חמיד התעורר מצלצול השעון המעורר, בדיוק בשעה הרגילה. הוא קם כמו בכל יום, לבש את חולצת הכפתורים האהובה עליו, סידר את הצווארון, תחב את החולצה למכנסיים, שתה כוס קפה שחור, בדק מיילים במחשב, ויצא לדרך. לעבודה.

עבור עמר, עבודתו כמהנדס תוכנה בכיר בחברת הייטק זרה, היתה הדבר החשוב ביותר עלי אדמות, והוא לא העלה בדעתו להפסיד יום עבודה רק בגלל התראה מוזרה שהוא לא האמין בה.

הרחובות היו שוממים מהרגיל, אבל לעמר זה לא שינה כלום. ”פחדנים!“ הרהר בעודו עושה את דרכו אל המכונית שלו, ”תמשיכו לפחד! אני ממשיך לחיות!“.

שעה קלה לאחר מכן, עמר הגיע אל בנין המשרדים ממנו פעלה החברה עבורה עבד. בימים כתיקונם, חלקו עמו את חלל העבודה כעשרים עובדים. עמר שיער, שרבים מהם לא יגיעו היום.

הוא כבר התכוון לגלוש עם רכבו לחניון התת קרקעי, שהיה דליל למדי מאז שכמות הרכבים שנותרה במצרים הצטמצמה כמעט לאפס. לא היתה מצוקת מקום בחניון, ובכל זאת, ברגע האחרון עמר החליט להחנות את רכבו ברחוב, סמוך לשפת המדרכה. רק כדי שאף אחד לא יעלה בדעתו שהוא מפחד מההתראה של המנהיג היהודי, או משהו כזה.

עמר יצא מהרכב, נעל אותו באמצעות השלט, ופסע בנחת אל עבר הדלתות המסתובבות שבפתח הבנין. מספר רגעים לאחר מכן, כבר הגיע אל המשרד, שכפי ששיער מראש, הנוכחות האנושית בו היתה מצומצמת. הוא תפס את מקומו הקבוע, הפעיל את המחשב, והתחיל לעבוד.

זה לא היה קל. הטמפרטורה בחוץ היתה גבוהה למדי, למרות השעה המוקדמת. המזגן, שהושבת לחלוטין בעת מגפת הטכנולוגיה - עדיין לא תוקן. חלקי חילוף הוזמנו מהחברה בחו"ל, אבל היה ברור שיחלוף עוד זמן מה עד שהם יגיעו. לעת עתה, ניתנה קדימה מובהקת למוצרים חיוניים, ולמרבית הצער, מנועים למזגנים מרכזיים - לא נכללו בקטגוריה הזו.

ובכל זאת, עמר עבד. הוא היה אדם עם משמעת עצמית של ברזל, והיה חשוב לו להוכיח את עצמו.

הבוקר התנהל בעצלתיים. עמר הביט בכיסאותיהם הריקים של העובדים הנעדרים, נחר בבוז, וניסה להתרכז. קובצי קוד, שורות ארוכות של תווים, עולם ברור, חד, הגיוני. לא כמו הפחדים ההזויים שהוציאו אנשים מדעתם מאז אתמול.

ואז, זה התחיל. קול מחריד פילח את האוויר, והרצפה רעדה.

עמר מיהר אל החלון, והספיק לראות את זה קורה: גוש ענק של קרח, בתוכו בוערת אש, פוגע במכונית שלו שחנתה בכניסה לבנין. בתוך שניות, לא נותר ממנה מאומה מלבד פלדה בוערת. רגע לאחר מכן, פגע סלע נוסף בעמוד החשמל הסמוך, והוא קרס באחת, אפוף בלהבות. החשמל בכל הבנין כבה.

עמר הספיק לראות אנשים רצים, נסים לכל עבר, מנסים למצוא מחסה. אך לשווא: אבני הברד העצומות לא הותירו להם סיכוי. כל מי שהיה בחוץ, נמחץ.

האימה הכתה בו כמו אגרוף. הוא קלט, שבינו ובין הגורל שפגע באנשים הללו - לא הפריד מאומה. אלמלא היה כעת במשרד, הוא בהחלט היה עלול להיות שם, ברחוב, ממש כמותם. ובעצם:
כבר לא להיות...

עמר התרחק מהחלון בבהלה, נצמד בגבו אל הקיר שמנגד. הוא ניסה להסדיר את נשימתו, לעכל את מה שהתחולל מול עיניו. אבל אז, הוא הבין משהו נוסף: **הוא היה כלוא!** הוא לא יכול לצאת מהבנין, אם אינו רוצה לסיים את חייו ברגע. הוא יאלץ להמתין כאן, במשרד, עד שזה יגמר. בהנחה שזה יגמר מתי שהוא.

מרגע לרגע, התבהרה התמונה הכללת: במשרד, לא היה אוכל. רק מים, ואולי כמה חטיפים במגירות. וזהו. זה אמור להספיק, עד... אף אחד לא יכול לדעת עד מתי. כשיגיע הלילה, החשיכה תהיה מוחלטת, אבל הוא לא יוכל לברוח מפניה. הסוללה במכשיר הטלפון תתרוקן עד אז, והוא יאבד כל אפשרות תקשורת עם העולם שבחוץ.

עמר צנח אל הכיסא שלו, אוחז בראשו שהרגיש כאילו הוא עומד להתפוצץ. ולפתע, הבזיקה בו המחשבה:

אתמול בלילה, הוא לגלג על השכן שלו, זה שתמרן את המכונית אל קומת העמודים בבנין. הוא לעג לו, שייראה כשוטה הכפר. הוא הרגיש האדם הכי חכם בסביבה. אבל כעת, השכן שלו

בוודאי יושב בבית, מפוחד אולי, אבל מוגן. סביר להניח שיש לו גם מה לאכול, לפחות בינתיים. ומי שנשאר שוטה הכפר, זה הוא בעצמו.

באזניו עוד הצטלצלו המילים שאמר לו השכן לפני מספר שעות: "צוחק מי שצוחק אחרון". בחכמה שבדיעבד, התברר לו שהשכן צדק... אבל כעת, כבר היה מאוחר מדי. דבר אחד בטוח: הוא לא צחק.

זה היה המצב בכל מצרים, כמעט.

במעבר חד, בלתי נתפס, כמו קו גבול שצויר בידי כוח בלתי נראה - שכונת היהודים נראתה כמו יקום אחר.

מצדו האחד של הגבול - גיהינום מתפרץ. שמים סדוקים יורקים אש, קולות משתקים ומטילי אימה, סלעי ברד ענקיים מתנפצים לרסיסים קטלניים, קיפאון מוות הכובש כל פינה, אש בוערת ועשן שחור מיתמר משרידים מפוחמים. ואילו מצידו השני של הגבול - כלום.

השמש עמדה ברום השמים, מפיצה את אורה הבהיר על שכונת היהודים. האוויר היה צלול, הרחובות היו שקטים. הגינות הירוקות, שכמה נדיבים מבני השכונה הקימו לאחרונה - המשיכו ללבלב, העצים עמדו זקופים. אבני ברד בוערות לא ניתכו ארצה.

היהודים הסתובבו ברחובות בנחת. ילדים שיחקו בכדור, ואבותיהם האיצו בהם למהר לתפילה בבית הכנסת. ממש כרגיל. אנשים ערכו קניות, מנהלים חיי שגרה. כאילו לא מתרחש שום אסון נורא מצידו האחר של הגבול הבלתי נראה.

הם ידעו מה שקורה. הם ראו את הכאוס המשתולל מחוץ לגבולות השכונה, והבינו שעולמם של המצרים הופך לעיי

חורבות. אבל הם בטחו באביהם שבשמים. הם ידעו שהסיוט שמתחולל במצרים, הוא לא הסיוט שלהם. זה הסיוט של מישהו אחר, שמשלם כעת את חובו.

לכל ברד, היה כתובת. סלעי הברד היו כמו פצצות חכמות, מכוונות מטרה. יהודים, שמצאו את עצמם מחוץ לגבולות השכונה כשהברד החל ניתך ארצה - המשיכו בדרכם, בלא חשש. הם היו סמוכים ובטוחים: הם אינם מהווים מטרה לגיטימית, ולכן לא ייפגעו! אבני הברד לא פגעו באיש 'בטעות'... כל אבן - פגעה ביעד המיוחד לה, ובו בלבד!

השעות חלפו, היום הפך ללילה, והלילה חזר והפך ליום, אבל הברד לא חדל אפילו לרגע. סלעי קרח המשיכו לנחות בלא הפסקה, מוחצים למוות כל מי שהעז לצאת מהמחסה אל הרחוב. הקולות המאיימים והמטלטלים הוסיפו להרעיד את מצרים, אחידים ונוראיים בעוצמתם.

אף אחד לא הצליח להירדם. אפילו כדורי שינה לא עזרו. מי שהצליח בכל זאת לעצום עין לרגע, התעורר אחרי מספר שניות כשעוד מהלומה רועמת הדהדה באוויר.

מהדורות החדשות, ששודרו מתוך מבנים סגורים, הציגו תמונות זוועה. הנתונים שזרמו, היו מחרידים: עוד ועוד נפגעים, עוד ועוד זירות הרס בוערות, בכל סמטה ובכל קרן רחוב. כל מי שניסה לצאת ולו לרגע - מצא את מותו בתוך שניות, כשאבני הקרח הענקיות מחצו אותו ללא רחמים.

שדרות שלמות הפכו לצלליות של עצמן, כאשר עצי הנוי הושמדו עד האחרון שבהם. במטעים, עצי הפרי נכרתו, ואילו הפירות שכבר כמעט הבשילו - קפאו והפכו לגושים חסרי צורה תחת שכבות הקרח.

את המידע, אספו עורכי התוכן ממצלמות המעקב שהיו פרוסות תמיד בנקודות אסטרטגיות בערים ובסביבותיהם, וליתר דיוק: מאלו מהן שפעלו על סוללה פנימית, ולא היו תלויות בזרם החשמל - שנותק במרבית השכונות. כך או כך, כתבים לא נשלחו לשטח. משמעות היציאה מהמחסים המוגנים - היתה גזר דין מוות מייד. השדרנים, הפצירו בציבור שוב ושוב: "לא להתחכם! לא לנסות לצאת מהבית, אפילו לא לשנייה אחת!".

אחד הסיפורים המזעזעים, היה סיפורו של מוסא, שדווקא התכוון להכניס את הרכב לחניון של הבנין, אבל לא הספיק. הוא סמך על כך, שיהיה די זמן מאז שמזג האוויר יתחיל להשתנות - ועד שהקטסטרופה תתחיל. אבל הדברים לא עבדו לפי התכניות... הברד החל בלי שום הכנה מוקדמת, בעוד השמש זורחת בשמים.

כשמוסא הבחין באבני הברד הראשונות, שמחצו כמה רכבים בקצה הרחוב - הוא זינק מהבית, חוטף את המפתח הרזרבי וממהר אל הרכב שחנה ממש בחזית. הוא הספיק לפתוח את הדלתות באמצעות השלט הרחוק, ולהגיע למרחק של צעדים ספורים מהמכונית. עוד רגע, והוא מתניע, ודוהר אל תוך החניון.

אבל הרגע הזה היה רגע אחד יותר מדי. הוא שמע את השריקה, עוד לפני שהבין מה קורה. עיניו נפערו באימה אילמת כאשר הבחין בגוש קרח ענק שועט לעברו. הוא רצה לצרוח, אבל לא הספיק. גם המכונית הושמדה, התרסקה ועלתה בלהבות. אבל מוסא כבר לא היה שם כדי לראות את זה קורה.

עם הימים שחלפו, התווסף גם הרעב לרשימת האיזמים המיידיים. בעידן של קיצוב במזון, שבו מוצרי יסוד חולקו במשורה בתחנות חלוקה - מרבית המזווים לא היו מלאים עד להתפקע, והמזון שנאגר בהם לא הספיק ליותר מאשר יומיים-שלושה. כעת, כשהיציאה מהבתים היתה בלתי אפשרית - לא לתחנות החלוקה ולא לשום מקום אחר - המצרים נאלצו

להסתפק במה שיש, בלי לדעת מראש לכמה זמן זה אמור להספיק, אם בכלל יהיה סוף אי-פעם.

שישה ימים חלפו. שישה ימים תמימים שבהם פרעה נותר כלוא בלשכתו המבוצרת, בקומה מינוס 5. רחוק מההרס המשתולל ברחובות, רחוק מהכאוס שמשתלט על מה שנשאר מהארץ, רחוק מהעצים שהושמדו, מהמכונות המפויחות, מעשרות אלפי ההרוגים. אספקת החשמל למקלט שלו, לא היתה תלויה ברשת החשמל הכללית, ומשכך - גם לא נפגעה כעת.

ובכל זאת, אלו היו שישה ימים בהם הוא לא הצליח לעצום עין. עיניו היו אדומות, נפוחות מחוסר שינה. הסבל היה פיזי ממש. הוא כמעט לא אכל ולא שתה, למרות שדווקא הוא - לא סבל ממחסור במזון. קומה מינוס 5 היתה מצוידת כראוי לשהייה ארוכת טווח, וניתן היה לשהות בה שבועות בלי צורך באספקה מבחוץ.

אבל הקולות... הם לא נתנו לו מנוח אפילו לשנייה! במשך שעות ארוכות הוא עוד ניסה להיאבק. הוא שינן לעצמו מנטרות, סתם את אוזניו באצבעותיו, אפילו רקע ברגליו על הרצפה בניסיון להטביע את הקולות במשהו אחר. אבל שום דבר לא עזר. הקולות חצו את כל המחסומים, פילחו את התודעה, הרעידו את נשמתו, עד שכבר לא נותר בו כוח להילחם. לבסוף הגיע הרגע שבו הוא הרגיש שזה כבר יותר מדי בשבילו. הוא לא יכול יותר. פשוט לא מסוגל.

הוא התרומם באחת, כאילו הונע מכוח בלתי נראה, חצה את הלשכה בצעדים מהירים, רועד כולו. הוא יצא אל המסדרון, הביט סביב לרגע, מחפש את האדם המתאים. לבסוף, סימן לח'לאד, אחד מעוזריו, לגשת אליו. בין קול לקול, באחד מרגעי הדממה, הוא פקד בקול מרוסק: "תביא אותנו! תביא אותנו מיד!".

הוא לא היה צריך לומר במי מדובר. ח'לאד לא שאל שאלות. לא היה בהן צורך. קשה לומר במדויק כמה זמן חלף, אולי שעה, אולי יותר. אבל בסופו של דבר, הוא עמד בפתח הלשכה, רגוע כמו תמיד, עוצמתו הכבירה מכה גלים סביבו. המנהיג היהודי.

זה לא היה המפגש הראשון בין השניים. לאחרונה, יצא להם להיפגש די הרבה. אבל הפעם הזו, היתה שונה. שונה לגמרי. לראשונה אי פעם, פרעה אפילו לא ניסה להתנשא, לא ניסה להפגין שליטה. הוא לא העמיד פנים. הוא היה אדם מרוסק, והוא לא הסתיר זאת.

"זהו. אני נכנע!" הוא אמר בקול שקט ברגע שבו המנהיג היהודי נכנס אל החדר. "אני מודה. אני מכיר בכך. זה האלוקים שלכם, הוא עשה את כל זה, והוא יותר חזק ממני. אני הייתי טיפש כשהתעלמתי מהדרישות שלו, ואני לא עומד לעשות שוב את הטעות הזאת. אני מבטיח לשחרר אתכם, את מי שתמצו, מתי שתמצו, לאן שתמצו. רק דבר אחד: בבקשה, בבקשה, אני מתחנן! שזה יגמר! אני לא יכול עם הקולות הללו!"

הוא לא האמין שהוא אומר את המילים הללו. הם צרבו את לשונו כמו מכוות אש. אבל הוא ידע, שאין לו ברירה. זהו. זה הסוף. עוד שעה קלה, והוא כבר לא ישרוד יותר. הקולות הטריפו אותו, והוא הרגיש איך השרידים האחרונים של שפיות דעתו הולכים ומתפוגגים. אם זה לא יגמר, ומהר - הוא לא יחזיק מעמד.

המנהיג היהודי הביטו בו, פניו חתומות. "זה ייפסק!" אמר לבסוף, אך הוסיף מיד: "לא בגלל שאני מאמין לך, אלא **למרות שאני לא מאמין לך!**"

פרעה הביט בו, מתקשה להבין, והמנהיג היהודי המשיך, מבטו חד כתער, קולו יציב ועיניו חודרות אל תוך נשמתו של המלך: "אתה חושב שאתה שולט, שאתה מחליט, קובע. אבל אתה בורג קטן, כמעט חסר משמעות! אתה מוכן כעת להבטיח עולם

ומלואו, משום שאתה במצוקה... ומה יקרה אחר כך, אחרי שהכל יסתיים? ברור לי... אתה תתכחש, תתעלם, ותמשיך בדיוק באותה דרך... אבל זה בסדר. מה שלא תבין הפעם, תבין בפעם הבאה, או בזו שאחריה. בסופו של דבר, אתה תבין, ואז, תיכנע באמת!" סיים את דבריו, פנה לאחור, והלך לדרכו.

ופרעה נותר עומד שם, בלשכתו התת-קרקעית, בעיניים ריקות, והמתין שזה יגמר. הוא קיווה שזה יהיה מהר, לפני שיהיה מאוחר מדי. **לפחות מבחינתו.**

ואכן, בדיוק כפי שהמנהיג היהודי הבטיח, זה הסתיים. ברגע אחד.

אחרי ימים ארוכים של רעם בלתי פוסק, של קולות מחרישי אוזניים, של הפגזה שמיימית רצופה, לפתע הכל דמם. לא עוד אבני קרח ואש מתפוצצות על הקרקע, לא עוד ברקים מתנפצים באוויר.

בדקות הראשונות, המצרים לא ידעו מה לעשות עם השקט הזה. איך להתייחס אליו. אולם אז, באיטיות זהירה, הדלתות החלו להיפתח.

אנשים התחילו לצאת מהבתים, מתנגבים אל הרחובות כאילו חוששים שהסיוט יתחדש בכל רגע. הם פסעו בזהירות על הקרקע, מתקשים להאמין שהיא עדיין יציבה.

ואז, הם נחשפו לממדי החורבן. העיר לא היתה יותר מאשר שלד. העצים נעלמו. המדרכות נותרו סדוקות, ולא מעט מכתשים נוצרו בכבישים. עמודי חשמל, פנסי תאורה, שכבו מובסים על הקרקע. בצידי הדרכים, שוב ניתן היה לראות שלדי פלדה מפויחים, זכר אילם לטרגדיה שהתחוללה כאן. ערמות של אפר נערמו בכל פינה.

בפארקים, שהיו אולי המקום האחרון שהעניק למצרים תחושת חיים אחרי כל המכות הקודמות, נותרו רק מעט גזעים כרותים, אודים עשנים. עצי הפרי שבגינות, נכחדו.

השמועות סיפרו, כי הרחק הרחק, בשדות שבמורד הנילוס, ישנן מעט תבואות שלא נפגעו. אלו שעדיין לא הספיקו לצמוח, ואולי בזכות כך גם לא הושמדו. מכל שאר היבול - לא נותר מאומה. החקלאות, הוכתה מכת מוות מוחצת.

והנורא מכל, היו הגופות. מפויחות, עד שלא ניתן היה לזהותן. חלקן עדיין היו מחוצות בתוך הרכבים בהם סיימו את חייהן. אחרות, היו שרועות ברחובות, באותה תנוחה בה הכתה בהן אבן הברד שקיפדה את חייהם.

אלו היו האנשים שחשבו שהם אמיצים, שהם חזקים יותר מהמכה. אלו שהאמינו שהם בלתי מנוצחים. שלהם זה לא יקרה...

הם, כמובן, טעו.

מצרים קפאה באימה, והפעם, לא בגלל ערמות של קרח שכיסו את פני הרחובות. אלו, נמסו עד מהרה, אך לא חשפו מתחתיהם תקוות חדשות. אולי רק אשליות. אנשים שנפרדו בסתמיות מיקריהם באותו בוקר ראשון, כשיצאו מהבית, לא יידעו לעולם מה עלה בגורלם. כל דפיקה בדלת תצית שוב את להבת התקווה - תקווה חסרת סיכוי.

אנשים יצאו לרחובות, נשכו שפתיים, השפילו מבט, ובעיקר שתקו. נוכח האסון הזה, לא נותרו לאיש מילים. ואם משהו העצים את הכאב, הרי שהיתה זו הידיעה שלפחות חלק מהטרגדיה - ניתן היה למנוע. אילו רק היו מאמינים, מכופפים את הראש ומצייתים. אילו לא היו בטוחים כל כך שהם חכמים גדולים.

בלשכה המלכותית, בארמון, ישב כעת פרעה בכורסתו המהודרת. עיניו עדיין היו אדומות מחוסר שינה, אך הוא לא יכול היה להרשות לעצמו לפרוש למנוחה. לא כעת.

הדיווחים שקיבל מכל רחבי הארץ הבהירו לו את ממדי החורבן. הוא הבין היטב, שזה לא משהו שניתן יהיה לשקם, בוודאי שלא בטווח המייד. ובכל זאת, הוא גם ידע שהמצב לא יכול להישאר כך. העם לא ישתוק. לא הפעם.

כעת עמד מולו שר התשתיות, אוחז בידו דו"ח עב כרס ופניו קודרות.

"אני לא רוצה לשמוע תירוצים!" נזף בו פרעה. "אני דורש שבתוך 48 שעות, בעצם... לא! תוך 24 שעות לכל היותר - תחזירו את זרם החשמל לבתים! אנשים לא יכולים לשבת בחושך רק בגלל...".

הוא השתתק. בהבזק של רגע הוא חשב על כך, שאולי עדיף שלא לשאול בגלל מי יושבים כעת תושבי מצרים בחושך. השאלה הזו, עלולה לחזור אליו כבומרנג. מישהו, עוד עלול להפנות אצבע מאשימה... אליו!

לא... עדיף פשוט להתעלם.

"בקיצור: 24 שעות והחשמל חוזר לכל בית במצרים!" פקד פרעה בקול חותך.

שר התשתיות הנהן בראשו, אך לא יכול היה להבטיח: "אדוני, נעשה כל מה שניתן, אך עלי להבהיר מראש: התשתיות הושמדו! חלק מהציוד הדרוש תקוע עדיין בנמל, ויהיה צורך לשחרר אותו. זה יהיה קשה...".

"זה לא מעניין אותי!" המלך קטע אותו בזעם, חובט באגרופו על השולחן. "תגייסו עובדים, תגייסו חיילים, תגייסו את מי שצריך ומה שצריך! אבל העם חייב להרגיש שהמדינה לא קורסת!".

באותו הרגע נפתחה הדלת בחריקה קלה. בפתח עמד חאתם, עוזרו הבכיר של המלך, הבעת פניו מהוססת. לרגע, נדמה היה שהוא מתלבט האם הוא אמור להיות כאן. פרעה הביט בו בקוצר רוח, גבותיו התכווצו בקוצר רוח.

"מה העניין?" שאל המלך בקוצר רוח. חאתם נשם עמוק, אזר אומץ ואמר בשקט: "אדוני, ההבטחה שלך..."

שר התשתיות העביר את מבטו מפרעה אל חאתם, ואז בחזרה. הוא היה מעדיף להיבלע באדמה ברגע זה. הוא הבין היטב לאן מובילה השיחה, והיה לו ברור שהוא ממש לא רוצה להיות שם כשזה קורה. אבל לא היתה לו ברירה.

פרעה הידק את לסתו. "למה אתה מתכוון?" שאל בקול שטוח, כאילו אינו מבין במה מדובר. חאתם כחכח בגרונו. הוא ידע שאין דרך חזרה: "אדוני... אתה הבטחת למנהיג היהודי שתשחרר את בני עמו. האם עלינו להתחיל להיערך לקראת שחרור המוני? זה יחייב הנפקת דרכונים, רישום מסודר..."

משהו בפניו של פרעה השתנה. גיחוך חסר הומור עלה בזווית שפתיו, התרחב לצחוק עמום, שהתפשט לרגע - ודעך לשחוק עייף, מריר וקודר. הוא הרים את ראשו לאט, נועץ בעוזרו מבט מצמית. בקול שקט אך נחוש אמר לבסוף, שוקל כל מילה: "אף פעם, אתה שומע? אף פעם לא אשחרר אותם! לעולם לא!"

חאתם השפיל את מבטו. לא היה טעם לומר דבר. הוא הכיר את המלך מספיק, בשביל להבין שזה חסר סיכוי. הוא גם היה חכם דיו כדי לדעת, שלהבטחה שהופרה - יהיה תג מחיר.

השאלה היחידה שנותרה היתה: **מי ישלם את המחיר הזה.**